

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.IV.20.091/2012/4.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nagy Attila ügyvéd (CÍME) által képviselt felperes neve (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Dr. Szunai Mária ügyvéd (CÍME) által képviselt alperes neve (ALPERES CÍME) alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2011. december 15. napján meghozott, 8.P.21.258/2008/84. számú ítélete ellen a felperes részéről 86. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2012. június 27-én megtartott tanácsülésen - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra - az abban megjelölt módon és időben - 121 000 (Egyszázhuszonegyezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50 800 (Ötvenezer-nyolcszáz) Ft másodfokú eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperesnek az alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatai, a csatolt okiratok, valamint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes házastársa 1991.évben elhalálozott. A felperes és a vele együtt élő **FELPERES FIA** nevű gyermeke az ekkor közös tulajdonukba kerülő **CÍM 1** alatti ingatlant adásvétellel vegyes csereszerződéssel átruházták S.V. és S.VNÉ állagvevőkre és K.Vné haszonélvezeti vevőre, míg ugyanezen szerződéssel **FELPERES FIA** megszerezte a **CÍM 2** alatti ingatlan tulajdonjogát 1/1 arányban, a felperes pedig 3 000 000 Ft vételárat kapott. A felperes ebből az összegből a fia részére gépjárművet vásárolt, a többit pedig unokáira költötte.

Az alperes házasságát - amelyből három gyermeke született - a bíróság 1990-ben bontotta fel. Az alperes a házasság felbontását követően a résztulajdonában álló **CÍM 3** alatti ingatlanból albérletbe költözött.

A peres felek 1996. évben ismerkedtek meg, amely időponttól baráti-szerelmi kapcsolatba kerültek egymással. Kezdetben leveleztek, illetve telefonon tartották a kapcsolatot, valamint 2-3 hetente találkoztak. Később elhatározták, hogy összeköltöznek a **CÍM 4** sz. alatti ingatlanban és élettársi kapcsolatot létesítenek, valamint ezzel egyidejűleg az alperes keresztanyjával tartási és gondozási szerződést kötnek. Hódosiné Dr. Papp Katalin közjegyző előtt HATÁROZAT 1 ügyszámom 1999. március 17. napján jött létre tartási és gondozási szerződés **ELTARTOTT NEVE 1** (született...) jogosult és a peres felek, mint kötelezettek között. A jogosult a tulajdonában álló HRSZ helyrajzi számú, a valóságban **CÍM 4** sz. alatti ingatlanát az alperes és a felperes 1/2 - 1/2 arányú tulajdonába adta, a kötelezettek pedig vállalták, hogy naponta látogatják a jogosultat, majdan pedig a lakásába költöznek. Vállalták továbbá, hogy a jogosult részére napi háromszori étkezést biztosítanak, gyógyszerekkel ellátják, gyógykezeltetik és halála esetén eltemettetik. A jogosult kikötötte, hogy nyugdíjával maga rendelkezik. A szerződés alapján a földhivatal a **CÍM 4**sz. alatti ingatlan fejenként 1/2-ed hányadára a tulajdonjogot a felperes és az alperes javára asz. határozatával bejegyezte.

Az alperes a **CÍM 5** albérletében való tartózkodása idején ismerkedett meg szomszédjával, **ELTARTOTT NEVE 2** sal, akivel a peres felek tartási és gondozási szerződést kötöttek. A 2000. június 7. napján Hódosiné Dr. Papp Katalin közjegyző előtt HATÁROZAT 2 ügyszámom közjegyzői okiratba foglalt tartási és gondozási szerződésben **ELTARTOTT NEVE 2** jogosult a tulajdonában álló **CÍM 5.** alatti ingatlant a peres felek, mint kötelezettek 1/2 - 1/2 arányú tulajdonába adta. A kötelezettek pedig vállalták, hogy a jogosult részére napi háromszori étkezést biztosítanak, gyógyszerekkel ellátják, vállalták gyógykezeltetését és halála esetén eltemettetését. A jogosult kikötötte, hogy nyugdíjával maga rendelkezik.

A peres felek kérelmére a Hajdúszoboszló Város Polgármesteri Hivatal Jegyzője számom engedélyt adott arra, hogy a csatolt műszaki tervdokumentáció alapján a **CÍM 4** sz. alatti ingatlanon a lakóépület felújításával egybekötött 6,1 x 11,20 - 4,7 méter befoglaló méretű bővítményt létesítsenek, amelyre a használatbavételi engedélyt Hajdúszoboszló Város Jegyzője a 2004. március 5-i keltezésűszámú határozatával megadta.

A peres felek a felújításhoz és a bővítmény kialakításához 1999. év tavaszán kezdtek hozzá, amelynek elsődleges célja **ELTARTOTT NEVE 1** eltartott részére egy különálló lakrész kialakítása volt. A munka házilagos kivitelezésben zajlott, előbb az alperes 2 000 000 Ft összegű megtakarításából, majd a felperes összesen 1 000 000 Ft összegű hozzájárulásából. Tekintettel arra, hogy a peres felek ekkor már megállapodtak **ELTARTOTT NEVE 2**sal abban, hogy vele tartási szerződést kötnek, sőt a tartási szolgáltatást 2000. január 1. napjától már nyújtották is, ezért **ELTARTOTT NEVE 2** eltartott 2 300 000 Ft összeggel járult hozzá a beruházás befejezéséhez. **ELTARTOTT NEVE 2** eltartott a tartási és gondozási szerződés létrejöttét követően rövid idővel Suzuki Swift típusú, forgalmi rendszámú gépjárművet vásárolt a peres felek részére abból a célból, hogy őt betegsége esetén orvoshoz, illetve egyéb helyekre el tudják szállítani.

Ugyanebben az évben franciaágyat és ülőgarnitúrát, majd 2004. évben automata mosógépet is vásárolt a peres felek részére, továbbá a felperes részére egy női kerékpárt.

A felperes munkaviszonya 1999. november 10. napján megszűnt, mely időpontot követően, 1999. november 12. napján az alpereshez és **ELTARTOTT NEVE 1** eltartotthoz költözött a **CÍM 4** sz. alá. Ezt követően **ELTARTOTT NEVE 1** gondozásában és a bővítmény kivitelezési munkálataiban részt vett. Az alperesnek a Mol Rt.-nél 1996. májusáig állt fenn a munkaviszonya, amely időpontot követően elhelyezkedett a hajdúszoboszlói Béke Szállóban, ahol munkaviszonya 2006. január 1. napjáig - nyugdíjazásáig - állt fenn. Az alperes munkaviszonya mellett pluszmunkát is vállalt. Azonban mind munkaviszonya fennállása alatt, mind nyugdíjazását követően besegített a felperesnek a háztartási munkák végzésében, még a főzésben és mosogatásban is, míg a takarítást és mosást kifejezetten közösen végezték és együtt jártak a nagybevásárlásokra is.

A peres felek gazdálkodása úgy alakult, hogy kezdetben 50-50 000 Ft -ot helyeztek el egy mindkettőjük által ismert helyen a háztartással, lakásfenntartással kapcsolatos költségek fedezésére, míg a jövedelmükből, nyugdíjukból fennmaradó részt mindenki maga használta fel. A háztartás költségeihez **ELTARTOTT NEVE 1** is hozzájárult kezdetben havi 5000 Ft, később havi 10-20 000 Ft összeggel. **ELTARTOTT NEVE 2** eltartott pedig maga fizette a Keleti utcai lakás rezsijét, valamint kifizette a gyógyszerét és az élelmiszervásárláshoz is hozzájárult.

ELTARTOTT NEVE 1 2005. április 4. napján elhalálozott, ezt követően lakrészébe **ELTARTOTT NEVE 2** átköltözött. A peres felek először bérbeadás útján hasznosították a tulajdonukban álló **CÍM 5.** sz. alatti ingatlant, majd a 2008. június 19-én megkötött adásvételi szerződéssel 14 000 000 Ft vételáron értékesítették azt.

A felperes először 2005. szeptember 26. napján 400 000 Ft, utóbb 2005. december 14. napján 750 000 Ft személyi kölcsönt vett fel a Raiffeisen Banktól. A 750 000 Ft összegű kölcsönből került visszafizetésre a 400 000 Ft összegű kölcsönből még fennálló tartozás, míg az utóbbi kölcsönszerződés alapján a felperes a pénzügyi intézet részére 2006. január 16. napjától 2009. január 27. napjáig összesen 651 500 Ft befizetést eszközölt.

A felperes, mint adós és fia, **FELPERES FIA**, mint biztosítéknyújtó, valamint a **S**, mint hitelező 2006. február 28-án kölcsönszerződés kötöttek 8 000 000 Ft összegnek megfelelő CHF devizaösszegre, 240 hónap futamidőre. A kölcsönszerződésben rögzített kamatláb 9,1 %, a teljes hiteldíjmutató mértéke 10,58 % volt. Ugyanezen a napon önálló zálogjogot alapító szerződés jött létre a **S**, mint zálogjogosult és **FELPERES FIA**, mint zálogkötelezett között 52 000 CHF és járulékai erejéig a **CÍM 2.** alatti ingatlanra vonatkozóan. A kölcsön törlesztőrészleteinek az esedékessége 2006. április 10. napjától - 2026. februárig minden hónap 10. napján, míg az utolsó részlet 2026. március 15. napján volt esedékes. 2006. február 28. napján a **S**, mint átruházó és a Raiffeisen Bank Zrt. között megállapodás jött létre a **CÍM 2** alatti ingatlanra 52 000 CHF és járulékai erejéig bejegyzett önálló zálogjog átruházásáról, melynek megfelelően a földhivatal a számú határozatával a **S** önálló zálogjogát törölte és a Raiffeisen Bank Zrt. önálló zálogjogát bejegyezte. A felperes 2006.

április 10. napjától - 2009. január 12. napjáig összesen 2 523 923 Ft-ot fizetett vissza a pénzügyintézet részére.

A felperes és az alperes kapcsolata 2006. évben kezdett megromlani, elsősorban amiatt, hogy az alperes attól tartott, hogy a felperes a fia céljaira felvett hitel törlesztőrészeit a közös háztartási költségekből fizeti, illetve a hitel esetleges nem fizetése esetén ő is „bajba kerül”. Ezért azt kezdeményezte, hogy a UTCA NEVE 1 utcai ingatlan kerüljön a felperes kizárólagos tulajdonába, míg a UTCA NEVE 2 utcai ingatlan az ő kizárólagos tulajdonába. Ezt az ajánlatot azonban a felperes nem fogadta el. A peres felek közötti vitába a felperes bevonta **ELTARTOTT NEVE 2** eltartottat is, aki okiratokba foglalta a véleményét, illetve videofelvételen is rögzítette akkori álláspontját. **ELTARTOTT NEVE 2** a „Tanúsítvány” elnevezésű okiratban rögzítette, hogy az eltartási szerződésből eredő feladatokat az alperes csak 25%-ban, a felperes pedig 75 %-ban teljesítette. A 2000. július 14-én keltezett „Elismervény” megnevezésű okiratban **ELTARTOTT NEVE 2** kijelentette, hogy 2000. július 14-én személygépkocsit vásárolt ajándékba a felperes részére azért, hogy ha beteg lesz, a felperes tudja mivel az orvoshoz szállítani.

Az alperesnek ezekről az okiratokról illetve videofelvételről nem volt tudomása.

A felperes a 2008. szeptember 22. napján előterjesztett keresetlevében a **CÍM 4** sz. alatti ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését kérte akként, hogy a bíróság az ő tulajdoni illetőségét adja az alperes tulajdonába és kötelezze az alperest 9 625 000 Ft megváltási ár egyidejű megfizetésére.

Az alperes a felperes kereseti kérelmét nem ellenezte, ugyanakkor kérte az „élettársi vagyonközösség megszüntetését, közös vagyon megosztását” is az általa felállított vagyonmérleg szerint. Az elszámolás eredményeként az alperes kérte annak megállapítását, hogy a **CÍM 4**sz. alatti ingatlan 53/100-ad tulajdoni illetősége őt, míg 47/100-ad tulajdoni illetősége a felperest illeti meg „élettársi közös vagyon és kiigazítás jogcímén”, majd kérte a közös tulajdon megszüntetését oly módon, hogy a bíróság a felperes tulajdoni illetőségét adja az ő tulajdonába és kötelezze őt 4 680 000 Ft értékkiegyenlítés megfizetésére.

A felperes nem ellenezte a felek közötti teljes körű elszámolást, azonban az alperes által felállított vagyonmérleget vitatta. Állította, hogy a **CÍM 4** sz. alatti ingatlanban végzett kb. 5 000 000 Ft értékű beruházás finanszírozása túlnyomórészt az ő különvagyonának felhasználásából történt olyan módon, hogy két részletben adott át az alperesnek összesen 1 000 000 Ft-ot a megtakarításából, valamint 2 300 000 Ft-ot abból a különvagyoni pénzeszközéből, amelyet **ELTARTOTT NEVE 2**től kapott ajándékba. A különvagyoni ingóságait az alperes nyilatkozatával egyezően jelölte meg, azonban a közös vagyon körébe állított ingóságok közül a 2.) tétel alatti Suzuki Swift személygépkocsi, az 5.) tétel alatti mosógép és a 7.) tétel alatti kerékpár vonatkozásában állította, hogy azokat **ELTARTOTT NEVE 2**től kapta ajándékba, tehát az ő különvagyonába tartoznak, a 3.) tétel alatti franciaágy és a 4.) tétel alatti ülógarnitúra pedig már az élettársi kapcsolat előtt megvolt és ekként azok szintén különvagyonát képezik. Állította, hogy külön adóssággal nem rendelkezik, habár adóstárs fia banki hitelkötelmében, azonban a törlesztőrészekbe a közös vagyonból nem fizetett be.

Az alperes utóbb - korábbi nyilatkozatát módosítva - a közös vagyonként megjelölt 420 000 Ft készpénzt a felperessel egyezően 350 000 Ft-ban jelölte meg.

A felek között a keresetlevél előterjesztésekor az élettársi kapcsolat még fennállt és közös eltartásukban élt **ELTARTOTT NEVE 2** is, a perindítás ténye miatt azonban az élettársi kapcsolat közöttük olymértékben megromlott, hogy azt 2009. január 13. napjával megszüntették, **ELTARTOTT NEVE 2**nek a 2009. július 13. napján bekövetkezett halálát követően pedig, 2009. október 30. napján a felperes a perbeli ingatlanból el is költözött.

Az elsőfokú bíróság a 84. sorszámú ítéletében megállapította, hogy a **CÍM 4** sz. alatti ingatlan élettársi közös vagyon és kiigazítás jogcímén 47/100-ad arányban a felperes, míg 53/100-ad arányban az alperes tulajdonát képezi. Ítéletében a peres felek vagyonközösségét akként osztotta meg, hogy a felperes fenti ingatlanban fennálló tulajdoni hányadát az alperes tulajdonába adta és kötelezte az alperest, hogy ingó- és ingatlan értékkiegyenlítés címén 5 592 038 Ft-ot fizessen meg a felperesnek. A peres felek közös tulajdonát képező forgalmi rendszámú Suzuki Swift személygépkocsit 500 000 Ft értékben, a franciaágyat 20 000 Ft értékben, az ülőgarnitúrát 40 000 Ft értékben, az automata mosógépet 10 000 Ft értékben, 350 000 Ft összegű készpénzt és a női kerékpárt 2 000 Ft értékben a felperes tulajdonába adta, továbbá rendelkezett a perköltség viseléséről.

Döntését azzal indokolta, hogy a peres felek között nem volt vitatott, hogy 1999. november 12. napjától - 2009. január 13. napjáig élettársi kapcsolatban éltek és a szerzésben való közreműködésük aránya 50-50 % volt. A peres felek egyező nyilatkozatára tekintettel az elsőfokú bíróság szükségtelennek találta a felek jövedelmi viszonyainak alátámasztására vonatkozó okiratok tartalmának tényállásban rögzítését. Azok beszerzése és tartalmának értékelése nem a szerzési arány megállapítása, hanem a felek szavahihetőségének igazolása, illetve a közös vagyonból történő pénzkivonás lehetőségének igazolása céljából került sor. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes az eljárás során rosszhiszeműen járt el, amikor folyamatosan azt állította, hogy nem volt különadóssága és a fia hiteléről beszélt, holott ennek a hitelnek ő volt az adósa, továbbá felhívás ellenére nem csatolta be a kölcsönszerződést, amelyet végül a pénzügyintézet küldött meg a bíróságnak. A pénzügyintézet tájékoztatása szerint a felperes az élettársi kapcsolat fennállása alatt a 8 000 000 Ft összegnek megfelelő CHF devizaösszegre létrejött kölcsönből 2 523 923 Ft-ot fizetett vissza, amelyet a bíróság a felperes különadósságaként állított be, függetlenül attól, hogy a kölcsön egyébként - a felperes állítása szerint - a fia részére került átadásra.

Bár a felperes azt nyilatkozta, hogy a törlesztőrészleteket özvegyi nyugdíjából fizette meg, azonban a nyugdíját igazoló okiratokból megállapítható volt, hogy az, a személyi kölcsöne havi törlesztőrészletei megfizetésére fedezetet nyújtott, ugyanakkor a „háztartási költség” (50 000 - 60 000 Ft) kifizetése után nyugdíjából olyan minimális összeg maradt, amelyből nem tudta fizetni a **S** felé fennálló 70 000 - 80 000 Ft összegű havi törlesztőrészletet. A bíróság pedig nem találta bizonyítottnak azt a körülményt, miszerint a felperes fia minden hónapban a törlesztőrészletet átadta a felperesnek, aki azt személyesen befizette a pénzügyintézet pénztárába. Ezért az életközösség időtartama alatti befizetés fele összegével a felperesnek járó értékkiegyenlítést csökkentette.

A **CÍM 4** sz. alatti ingatlanon végzett beruházás körében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes - az alperes által sem vitatottan - 1 000 000 Ft-ot a megtakarításából fordított a kivitelezésre. Azonban a **ELTARTOTT NEVE 2** által adott 2 300 000 Ft összeg tekintetében a bíróság megállapította, hogy az nem a felperes különvagyonához tartozó pénzeszköz volt, hanem mindkét fél részére adott ajándék. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a pénz átadása akkor történt, amikor már a tartás-gondozás fennállt a felek között és ebből a körülményből arra lehetett következtetni, hogy az eltartott a pénzt a vele majdan szerződő feleknek adta. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint logikátlan, hogy **ELTARTOTT NEVE 2** kifejezetten a felperest kívánta juttatásban részesíteni, majd néhány hónap múlva a felperessel és az alperessel, mint eltartókkal kötött szerződést. Az alperes ugyanis vélhetően nem kötötte volna meg a tartási és gondozási szerződést **ELTARTOTT NEVE 2**sal, ha akár **ELTARTOTT NEVE 2**, akár a felperes úgy nyilatkozott volna, hogy a **ELTARTOTT NEVE 2**től származó 2 300 000 Ft kizárólag a felperesnek szánt ajándék. Más kérdés, hogy a szerződéskötést követően **ELTARTOTT NEVE 2** az eltartóival mennyire volt elégedett és ez a körülmény milyen nyilatkozatok megtételére indította. Ugyanez volt az álláspontja az elsőfokú bíróságnak a Suzuki Swift személygépkocsi és az automata mosógép tekintetében is. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ezen ingóságok közösvasgyoni jellegét támasztja alá az a körülmény is, hogy azok megvásárlásánál a peres felek mindketten jelen voltak, együtt választották ki azokat. A bíróság a **ELTARTOTT NEVE 2** által tett nyilatkozatokat és a videofelvételt nem találta alkalmasnak arra, hogy az évekkel korábban tett szerződési akarata tartalmát módosítsák, tekintettel arra is, hogy **ELTARTOTT NEVE 2** az ajándékot a Ptk. ajándékozássra vonatkozó rendelkezései szerint az alperestől nem követelte vissza, illetve az ajándék visszakövetelésének törvényi feltételei nem is álltak fenn. A **ELTARTOTT NEVE 2** által tett „Tanúsítvány”-on dátumozás nincsen, de maga a felperes nyilatkozott úgy, hogy az 2006. évben készült és hogy a videofelvétel is e körüli időben keletkezett. Az elsőfokú bíróság az „Elismervény” elnevezésű okiratot, illetve annak dátumozását aggályosnak találta és az okiratot tanúként aláíró **TANÚ 1 NEVE** tanúvallomásaival együtt sem tudta olyanként elfogadni, amely a magánokiratok perrendtartás szerinti bizonyító erejével bír. **TANÚ 1 NEVE** tanúvallomását pedig teljes egészében elfogultnak találta és annak tartalmát figyelmen kívül hagyta.

A **CÍM 4** sz. alatti ingatlanon végzett beruházás anyagi forrásával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az alperes az építkezés kezdetekor megtakarítással rendelkezett, ugyanis MOL részvényjegye volt, amelyet 1 500 000 Ft-ért értékesített, valamint további 500 000 Ft végkielégítéssel is rendelkezett, amelyet **TANÚ 2 NEVE** alperes neve és **TANÚ 3 NEVE** tanúvallomása is alátámasztott.

A bíróság által felállított vagyonmérleg szerint a felperes különvagyonára 2 garnitúra szobabútor, konyhabútor, fagyasztóláda, cipős komód, 2 db fotel, televízió, szobai virágok, vázák, két szobában kristálypoharak, 1 000 000 Ft készpénz (elszámolva ingatlanban). Az alperes különvagyonára pedig 2 000 000 Ft készpénz (elszámolva ingatlanban). A peres felek közös vagyona: A **CÍM 4** sz. alatti ingatlan, melynek értéke 15 500 000 Ft,.... forgalmi rendszámú Suzuki Swift személygépkocsi 500 000 Ft értékben, franciaágy 20 000 Ft értékben, ülőgarnitúra 40 000 Ft értékben, automata mosógép 10 000 Ft értékben, 350 000

Ft összegű készpénz és kerékpár 2 000 Ft értékben. A bíróság megállapította, hogy a felperes különadóssága 2 523 923 Ft volt. Az elsőfokú bíróság a **CÍM 4** sz. alatti ingatlan értékét - a felek által elfogadott szakértői vélemény szerint - 15 500 000 Ft-ban, míg a forgalmi értékén belül a peres felek által elvégzett beruházás értékvetületét, a ténylegesen felmerült 5 000 000 Ft költségtől eltérően, 4 350 000 Ft összegben állapította meg. A 2 000 000 Ft összegű alperesi hozzájárulás forgalmi érték-vetületét tehát - az 5 000 000 Ft beruházási költséghez viszonyítva - 1 740 000 Ft-ban, míg az 1 000 000 Ft összegű felperesi hozzájárulás értékét 870 000 Ft-ban állapította meg.

A fenti számítás eredményét figyelembe véve az elsőfokú bíróság a felperes tulajdoni hányadát 47/100 arányban, míg az alperes tulajdoni hányadát 53/100-ad arányban határozta meg és a Ptk. 148.§-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett a közös tulajdon megszüntetéséről, akként, hogy a felek egyező nyilatkozata alapján a felperes tulajdoni hányadát az alperes tulajdonába adta.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a peres felek bruttó közös vagyona 16 422 000 Ft volt, a nettó közös vagyon 13 812 000 Ft, egy fél jutója tehát 6 906 000 Ft.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 18. oldalán részletezett elszámolás szerint (a felek különvagyona és a birtokukban lévő, illetve tulajdonukba kerülő ingóságok és az ingatlan forgalmi értéke figyelembevételével) a felperesnek járó „ingó- és ingatlan értékiegyenlítés” összegét 5 592 038 Ft-ban határozta meg, melynek megfizetésére az alperest kötelezte.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított vagyonmérlegből mellőzze az ő különadósságaként megjelölt 2 523 923 Ft-ot, valamint a vitatta a Suzuki Swift személygépkocsi közös vagyoni jellegét, amelyet különvagyonként kért elszámolni. Másodlagosan a sérelmezett ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a perben nem járt el rosszhiszeműen, mivel mindvégig következetesen azt állította, hogy a hitel a fia részére került felvételre, aki a törlesztést maga fizette, ugyanakkor a saját adósi minőségét sosem tagadta. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen feltételezte, hogy ő a jövedelméből a **S** felé fennálló törlesztőrészt nem tudta fizetni, mert ezt a feltételezést a fia tanúvallomása megdöntötte azzal, hogy úgy nyilatkozott, hogy ő fizette a törlesztést. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a fia tanúvallomását és az ítéletben sem adta magyarázatát annak, hogy miért nem volt alkalmas a tanúvallomás a feltételezés megdöntésére. Hivatkozott arra, hogy a **CÍM 5** sz. alatti ingatlanból befolyt vételár rá eső részét, 6 750 000 Ft-ot, 2008. július 15. napján az OTP Banknál helyezte el és befektetési jegyet vásárolt belőle, amelynek kamatát minden hónap végén bizonyíthatóan felvette. Ezzel a nyilatkozatával azt az elsőfokú bíróság általi feltételezést kívánta megdönteni, hogy a személyi kölcsön és a lakásfenntartásra elkülönített összeg után havonta minimális, esetenként 10 000 Ft-ot el sem érő pénze maradt. Állította továbbá, hogy a fia a 8 000 000 Ft kölcsönösszegeből 1 500 000 Ft összeget neki átadott, amelyből a fürdőszoba felújítást követően 1 200 000 Ft maradt, melyet a fia apránként visszakért tőle a hitelt törlesztésére. Csatolta ennek igazolására a K&H Bank Zrt.-nél vezetett bankszámlája kivonatát, amely szerint 1 200 000 Ft-ot 2006. március 22-én elhelyezett a bankban. Előadta, hogy ezekkel

az új bizonyítékokkal azért csak most hozakodik elő, mert most vált világossá számára a bíróság gondolatmenete és ezen bizonyítékok jelentősége most merült fel. Hangsúlyozta, hogy figyelemmel a Pp. 235.§-ának (1) bekezdésére, ezekkel az új bizonyítékokkal azt kívánja alátámasztani, hogy az ítélet jogszabálysértő, ugyanis a bíróság a Pp. 221.§-ának (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségét elmulasztotta teljesíteni. Ezzel összefüggésben előadta, hogy a 31. sorszámú jegyzőkönyvben már nyilatkozta, hogy a fia átadott részére 1 500 000 Ft-ot, és a most becsatolt kimutatás pedig bizonyítja, hogy ezen összegből rendszeres kivét történt.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta teljes körűen az ítéletét, amely eljárási szabálysértésnek minősül.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a **ELTARTOTT NEVE 2**től származó saját kezűleg írt „Elismervény” elnevezésű okiratot, főleg annak dátumozását aggályosnak találta, az okiratot tanúként aláíró **TANÚ 1 NEVE** tanúvallomását pedig elfogultnak ítélte és kirekesztette a bizonyítékok köréből.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja az volt, hogy nincs helye az ítélet hatályon kívül helyezésének a kért bizonyítás elrendelése okából, ugyanis a felperes által felajánlott bizonyítás alkalmatlan a felperes különadósságaként elszámolt 2 523 923 Ft-ra megállapított tényállás helyességének megdöntésére, valamint a bizonyítás nem olyan nagy terjedelmű, amely az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adna. Előadta továbbá, hogy az „Elismervény” okirat aggályt keltő bizonyítékként történő értékelése helyes volt. Hivatkozott arra, hogy az „Elismervény” és a „Tanúsítvány” elnevezésű okiratok egybevetése alapján írásszakértői szakértelem nélkül is megállapítható, hogy míg a 2006. évben keletkezett „Tanúsítvány” elnevezésű okirat egy megfelelő egészségi állapotban lévő embertől származott, úgy az „Elismervény” írásminősége már egy testileg és szellemileg is beteg ember kézírása. Ebből következően állította, hogy az „Elismervény” elnevezésű okirat 2006. évet követően keletkezhetett, amikor **ELTARTOTT NEVE 2** egészsége már megromlott, azonban dátuma szerint az 2000. július 14-én kelt. Ezzel összefüggésben előadta, hogy **TANÚ 1 NEVE** a hamis dátummal ellátott okirat tanúja volt, ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor tanúvallomását a bizonyítékok közül kirekesztette. Hivatkozott arra, hogy **ELTARTOTT NEVE 2**, mint ajándékozó és a peres felek, mint megajándékozottak között a Suzuki Swift személygépkocsira vonatkozó ajándékozási szerződés 2000. július 14-én érvényesen szóban létrejött, amely kétoldalú szerződés, tehát az ajándékozó egyoldalú jognyilatkozatával nem módosítható, ezért az „Elismervény” elnevezésű okirat alkalmatlan az érvényes ajándékozási szerződés módosítására. A felperes különadósságával összefüggésben előadta, hogy a felperes hat hónap alatt összesen 9 150 000 Ft kölcsönt vett fel, amely az alperessel közös életvitelhez szükségtelen volt, luxuskiadásai pedig nem voltak. Csatolta az életközösség kezdetétől 2009. évvel bezárólag a felperes, az alperes és **ELTARTOTT NEVE 2** jövedelmének kimutatását, amellyel összefüggésben hangsúlyozta, hogy a felperesnek a havi 70-80 000 Ft összegű törlesztő részlet kifizetésére fedezete nem volt, ekként a teljesítés az élettársi közös vagyonból történt.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja, valamint (3) és (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a peres felek egymással ellentétes nyilatkozatának, a kihallgatott tanúk vallomásának, a becsatolt, illetve a beszerzett okirati bizonyítékok helytálló értékelésével a tényállást lényegében helyesen állapította meg, melyből helytálló következtetésre jutott. A felperes fellebbezésében foglaltak a jogszerű döntés cáfolatára nem voltak alkalmasak.

A felperes fellebbezésében alaptalanul sérelmezte a peres felek élettársi kapcsolatának időtartama alatt a Raiffeisen Bank Zrt., illetve a jogelődje részére visszafizetett 2 523 923 Ft terhére történő elszámolását és a tartozás különadósságként történő minősítését.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Raiffeisen Bank Zrt. által rendelkezésre bocsátott szerződés alapján, hogy az a felperes, mint adós, **FELPERES FIA**, mint biztosítéknyújtó, valamint a S., mint hitelező között 2006. február 28. napján 8 000 000 Ft összegnek megfelelő devizaösszegre vonatkozó kölcsön tekintetében jött létre. Jóllehet, a kölcsönkötelelem adósa a felperes volt, ennek a ténynek az elsőfokú bíróság alaptalanul tulajdonított a felperes rosszhiszeműségét megalapozó jelentőséget, melyet a felperes alappal kifogásolt a fellebbezésében.

A felperes, ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította, az elsőfokú eljárás során mindvégig a „fia által felvett hitelről” nyilatkozott, de az ítélet tábla álláspontja szerint annak, hogy a kölcsönügylet adósaként nem magát nevesítette, nem volt jelentősége a felek elszámolása vonatkozásában. Az alperes által is ismert volt az a körülmény, hogy **FELPERES FIA** BAR-listás volt, a felperes „közreműködésére” a hitelügyletben ezekből került sor, és nem volt vitatott az sem, hogy a hitel összege nem a felek, illetve a felperes érdekkörében került felhasználásra, hanem az ténylegesen **FELPERES FIA** tartozása volt. Jogilag a peres felek belső jogviszonyában a tartozás mint „felperesi különadósság” jelenik meg, azonban a vagyonmegosztást illetően nem az adósság alvagyoni jellege volt a vitatott a felek között, hanem az, hogy a közös vagyonból történt-e olyan teljesítés a „különadósság” törlesztése során, amely megalapozza a közös vagyon javára az alperes által érvényesített megtérítési igényt.

Az ugyanis nem vitatható, hogy ha a közös vagyonból történt is teljesítés a Raiffeisen Bank felé, a felek nem kívánták közös juttatásban részesíteni a felperes fiát, ennél fogva az, mint felperesi kifizetés megalapozza a megtérítés elszámolását a közös vagyon javára. Az elsőfokú bíróság pedig helyesen állapította meg a becsatolt pénztári bizonylatok és a felek jövedelmi, vagyoni viszonyainak értékelése alapján, hogy a felperes nem rendelkezett különvagyonnal a különadósság kifizetésére, ezért annak teljesítésére csak a felek közös vagyonából kerülhetett sor. Az elsőfokú bíróság ebben a vonatkozásban a felperes fia, **FELPERES FIA** tanúvallomását nem vette figyelembe, ezáltal nem találta bizonyítottnak azt, hogy ő minden hónapban átadta a felperesnek a törlesztőrészleteket, amelyet a felperes fizetett be a pénzintézet pénztárába.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok mérlegelése körében lehetősége van arra, hogy értékelje a tanúk érdekeltségét, valamint a peres felekkel való rokonsági viszonyt is. Bár az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában nem tért ki arra, hogy **FELPERES FIA** tanúvallomása miért nem bizonyítja megfelelően azt, hogy ő a felperesnek minden hónapban átadta a törlesztőrészletet, azonban ez nem tekinthető olyan lényeges eljárási

szabálysértésnek, amely a Pp. 252.§ (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

A Pp. 252.§-ának (2) bekezdése alapján ugyanis a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - végzéssel hatályon kívül helyezheti és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak a megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetve kiegészítése. A jogirodalom, illetve a bírói gyakorlat azokat az eljárási szabálysértéseket tekinti lényegesnek, amelyek a másodfokú eljárásban nem orvosolhatóak. Az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú ítéletből és az eljárás adataiból nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította és ezért az érdemi határozat nem bírálható felül. (Pk.206. sz. állásfoglalás). Az adott esetben azonban az eljárás adataiból megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság mire alapította a határozatát. Az ítéletábrla sem találta a felperessel közeli rokonságban álló **FELPERES FIA** tanúvallomását alkalmasnak arra, hogy érdekeltsége folytán a kölcsönszerződéssel és a pénztárbefizetési bizonylatokkal, mint okirati bizonyítékokkal szemben - egyedüli bizonyítékként - bizonyítsa azt, hogy a törlesztőrészleteket ő fizette meg. A felperesnek pedig lehetősége lett volna arra, hogy egyéb bizonyítási eszköz útján igazolja saját, illetve fia állítását, ilyen indítványt azonban nem terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében alaptalanul kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését arra hivatkozással is, hogy az általa a fellebbezésben előadott új tények és bizonyítékok miatt a bizonyítási eljárás nagyobb terjedelmű megismétlése szükséges. A felperes a fellebbezésében azzal az állításával állított új tényt, hogy a CÍM 5 szám alatti ingatlan vételárának különvagyoni kamatából, illetve a fia által átadott és a K & H Bank Zrt-nél elhelyezett 1 500 000 Ft-ból a fia apránként visszakért és ezeket az összegeket a hitel törlesztésére fordította, illetve, igazolni kívánta, hogy 2006. márciustól - 2008. augusztusig ezekből a pénzekből rendszeres kivételeket eszközölt, mely összegeket **FELPERES FIA**nak adott át a hiteltörlesztés havi teljesítése érdekében, ha munkájából megszerzett keresményét ebben a körben ki kellett egészítenie.

A Pp. 235.§ (1) bekezdésének második és harmadik mondata úgy rendelkezik, hogy a fellebbezésben új tény állítására, illetőleg új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, felvéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a Pp. 141.§ (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A felperes fellebbezésében foglalt új tények és körülmények az elsőfokú bíróság ítéletének jogszabálysértő voltát nem támasztják alá, ezért annak értékelésére az ítéletábrlának nem volt lehetősége.

Megjegyzni azonban az ítéletábrla, hogy éppen a felperes fellebbezésében előadott új tények és hivatkozások cáfolják **FELPERES FIA** tanúvallomását, aki úgy nyilatkozott, hogy a havi törlesztőrészleteket ő adta át édesanyjának, aki ebből fizette be azt a helyi Raiffeisen Bankfiókba. Ezzel szemben a felperes mostani nyilatkozatában cáfolatát adja ezen

vallomásnak akkor, amikor a havi törlesztőrészleteknek megfelelő pénzeszköz fiának történő átadására hivatkozik. Egyebekben pedig a felperes nem indokolta megfelelően, hogy miért késlekedett ezeknek a tényeknek az előterjesztésével, az ítéletábra pedig a jogi képviselővel eljáró felperes azon nyilatkozatát, hogy „most vált világossá számomra a bíróság gondolatmenete és ezen bizonyítékok jelentősége most merült fel” nem találta megfelelő indoknak.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a Suzuki Swift személygépkocsi közösvagyonit jellegét is és ezt a megállapítást megfelelően indokolta is. Ítéletének indoklásában rögzítettek szerint ugyanis a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás alapján az ajándékozás körülményei, valamint a felek egymáshoz való viszonya (értve ez alatt az élettársak egymás közötti és az ajándékozó és az eltartói közötti viszonyt) nem igazolták azt a felperesi állítást, hogy **ELTARTOTT NEVE 2** csak a felperest kívánta a gépjárművel megajándékozni. A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság kellő jelentőséget tulajdonított annak, hogy a gépkocsivásárlásnál mindhárman jelen voltak és a gépjárművet alperes is használta. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget annak is, hogy bár **ELTARTOTT NEVE 2** érzései negatívan változtak az alperes irányában, azonban a 2000. évben adott ingyenes juttatásait a Ptk. 582.§ (1)-(4) bekezdései alapján nem követelte vissza, de egyébként a visszakövetelés törvényi feltételei sem álltak fenn. **ELTARTOTT NEVE 2** különböző szóbeli és írásbeli nyilatkozatai pedig - melyekről az alperes nem is tudott - nem alkalmasak arra, hogy a felek között létrejött ajándékozási szerződést visszamenőleg módosítsák. Megjegyzi az ítéletábra, hogy ezért nincs relevanciája annak, hogy az elsőfokú bíróság milyen okból rekesztette ki a bizonyítékok közül **TANÚ 1 NEVE** tanúvallomását, mivel döntése alapjául azt vette figyelembe, hogy a tanú vallomásában előadottak, illetőleg az okirati bizonyíték nem alkalmas a fentiek alapján arra, hogy a szóban 2000. évben létrejött ajándékozási szerződést visszamenőleg módosítsa. Ugyanakkor okkal támasztott kétséget az elsőfokú bíróság az „Elismervény” elnevezésű okirat dátumozása, a kézírás vonalvezetéséből és határozottságából ugyanis szakértői bizonyítás nélkül is megállapítható **ELTARTOTT NEVE 2** megromlott egészségi állapota, amely a nem vitatottan a 2006. évben készült tanúsítványnál még nem volt felismerhető.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárás során felmerült saját költségét maga köteles viselni.

A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 120 960 Ft fellebbezési eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15.§-ának (3) bekezdése alapján köteles. Köteles továbbá megfizetni az alperes jogi képviseletével felmerült ügyvédi munkadíjból származó másodfokú eljárási költségét is, a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése szerint, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (3)-(5) bekezdéseiben, valamint a 4/A.§-ának (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel.

Debrecen, 2012. június 27.

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Dr. Drexlerné
dr. Karcub Edit sk. bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

-kiadó-